

Veilighed, saa er det, fordi Indkomstskatten, saaledes som den vil foreligge efter den nye af Ubvalget foreslaaede Ordning, kun vil ramme dem, der virkelig have nogen Indtægt, men de, hvis Gaarde ere stærkt bebruede, ville blive fritagne. Hvor man bruger Formue og Veilighed, troer jeg, det vil være bekjendt for praktiske Mænd, der oftere have siddet i disse Vigningskommissioner, at man ræsonnerer saaledes, at den Mand kommer dog igjennem; man gaaer ikke tilbunds i Sagen og tænker paa, at han kun kan hjælpe sig igjennem, fordi han er en streng Økonom, men de, der ansætte Formue og Veilighedsfattig, sige, at naar han giver Saameget af sit Hartkorn, saa kan han nok give Noget endnu, og saa bliver han beskattet to Gange, men hvor Indkomstskatten lægges til Grund, der vil det ikke være muligt at træffe ham mere end een Gang; derfor vil jeg anbefale, at man tager Indkomstskatten i det mindre Omfang, som her er foreslaaet, og jeg troer, at netop fordi det er et mindre Beløb, er der ingen affrækkende Fare for, at der skal stee stor Uret.

S. Pedersen: Ja, den ærede sidste Taler har unægtelig udtalt den Tanke, jeg har havt. I det den ærede Rigsdagmand for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) begrundede det Fortrin, som Formue og Veilighedsfattig skulde have i Sammenligning med Indkomstskatten, forbigik han et efter min Mening væsentligt Moment, nemlig, at den mindre Formue bliver fritagen ved Indkomstskatten, men tages med ved Formue og Veilighedsfattig, selv om den er nok saa lille. Det er efter min Mening et væsentligt Moment, som taler til Fordeel for Indkomstskatten i Sammenligning med Formuesfattig. Det er jo en Erfaring, som man vist har gjort de allerfleste Steder paa Landet, at man ved Vigningen paa Formue og Veilighed slet ikke følger nogen Regel, men gaaer frem efter et ganske vilkaarligt Stjøn. Naar man først har ansat en Mand efter hans Hartkorn, — og bestoværre er det nok Praxis, at man til Beskrivelsen af de fleste kommunale Fornødenheder belaster Hartkornet, — og man saa skal tilveiebringe den Kvotadeel, som skal lignes paa Formue og Veilighed, saa hedder

bet: Han kan give 1 Rd., og han 1 Mk. osv. Der er ikke Spor af nogen Sammenstilling af de Paagjældendes Indtægtskilder eller Formuesforhold. Desuden maa man huske paa, at det er ikke altid, at to Mænd, der eie en ligestor Kapital, bringe det samme Udbytte ud deraf, selv om hver af dem i sin Stilling er en nok saa dygtig Mand. Dette i Forening med, hvad der allerede er sagt til Fordeel for Indkomstskatten, troer jeg maa gjøre det indlysende, at den maa have Fortrinet. — Med Hensyn til de Vanffeligheder, den vil fremkalde, da er der unægtelig saadanne, men naar man siger, at Formue og Veilighedsfattig har den Fordeel, at man der har et Apparat tilstede, saa vilde jeg meget beklage, hvis man vilde benytte dette Apparat til at tilveiebringe saa betydelig en Sum, som der her er Tale om. — Man erkjender jo forøvrigt fra alle Steder, at Indkomstskatten er den principrigtigste, navnlig under ekstraordinære Forhold, og naar man siger, at man først vil søge at faae den indført i den kommunale Beskatning og derefter i Beskatningen til Staten, saa troer jeg, at det vil være for mange Aar at vente i. Nu er Dieblisset, og som det allerede er udtalt ved første Behandling, skriver man ikke nu med Dristighed til en Begyndelse, i alt Fald efter en mindre Maalestok, saa vil det være langt vanffeliger at faae begyndt under ordinære Forhold. Det forekommer mig imidlertid, at ved den første Ordning og ved Tilveiebringelsen af det Massineri, der her skal bringes tilstede, er der fuld Anledning til at bestemme, at der skal nedsættes Vigningskommissioner ogsaa for Landet. Det er bekjendt, at efter den nye Lov om Valg til Sogneforstanderskaberne findes der i disse ikke saa Mænd, der ere mindre Besiddere og for en væsentlig Deel ernære sig af deres personlige Arbeide. Tænker man sig nu, at et saa betydeligt Arbeide kommer til, hvad der ellers lægges over paa Sogneforstanderskaberne, saa vil dette optage det meste af en Mandes Tid, naar han vil røgte sit Hverv paa en samvittighedsfuld Maade. Jeg mener derfor, at man i det Mindste i Overgangstiden maa komme Sogneforstanderskaberne til Hjælp ved at nedsætte Vigningskommissioner med det Hverv, at tilveiebringe det Materiale, her er Tale om.